

NACZELNA RADA ADWOKACKA

ul. Świętojerska 16, 00-202 Warszawa
tel. 22 505 25 00, 22 505 25 01, fax 22 505 25 08
e-mail: nra@nra.pl www.nra.pl

Warszawa, dnia 27 lutego 2018 r.

Pan
Senator Robert Mamątow
Przewodniczący
Komisji Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji
Senat RP

Dot. BPS.DSK.KPCPP.0330.201.18

NRA.12-ST-1.4.2017

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2018 r. uprzejmie przesyłam opinię Naczelnej Rady Adwokackiej *dotyczącą petycji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany ustawy z dnia 23.11.2012 r. Prawo pocztowe i ustawy z dnia 17.11.1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, w celu wydłużenia terminów do wniesienia pisma procesowego dla osób mieszkających poza Unią Europejską* przygotowaną przez adw. Krzysztofa Makosza.

adw. prof. dr hab. Maciej Gutowski

Przewodniczący Komisji Legislacyjnej
Naczelnej Rady Adwokackiej

OPINIA PRAWNA

DATA: 22.02.2018 r.

DOTYCZY: Petycji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany przepisów prawa w celu wydłużenia terminów do wniesienia pisma procesowego dla osób mieszkających poza Unią Europejską.

I. Przedmiot opinii

1. Niniejsza opinia prawna została przygotowana na prośbę Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Komisji Legislacyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej w związku z petycją w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe i ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, w celu wydłużenia terminów do wniesienia pisma procesowego dla osób mieszkających poza Unią Europejską (P9-33/17), złożonej przez Janusza Ogryzko – osobę fizyczną (dalej jako: „Petycja”).

II. Przedmiot Petycji oraz uzasadnienie Petycji

2. Przedmiotem petycji jest postulat zmiany Kodeksu postępowania cywilnego w taki sposób, aby oddanie pisma procesowego u miejscowego operatora pocztowego świadczącego usługi powszechne w kraju poza Unią Europejską było równoznaczne z wniesieniem go do sądu. W takim przypadku jako data złożenia pisma liczyłaby się data stempla pocztowego lub data wysłania pocztą elektroniczną danego pisma w kraju poza Unią Europejską.
3. Autor petycji składa również wniosek o zmianę przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w zakresie ustanowienia pełnomocnika do doręczeń dla obywateli RP mieszkających poza UE. Wnioskodawca postuluje zmianę art. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy -- Kodeks postępowania cywilnego poprzez nadanie mu następującego brzmienia:
 - a) *„Posiadanie pełnomocnika do doręczeń w kraju jest nieobowiązkowe.*
 - b) *Sąd jest zobowiązany ustawą do wysyłania do stron pełnej korespondencji procesowej listownie; dotyczy również ogłoszonych wyroków, postanowień; do krajów poza Unią Europejską listem rejestrowanym pocztą lotniczą z potwierdzeniem zwrotnym odbioru z uwagi na odległość.*
 - c) *Sąd przechowuje pisma procesowe przygotowane do odebrania, które nie odebrano zgodnie z przepisami.*
 - d) *W przypadku posiadania przez stronę podpisu elektronicznego sąd prowadzi korespondencję wymienioną w punkcie b) drogą elektroniczną na podstawie zmienionej ustawy z dnia 23 listopada 2012 r.*
 - e) *Na wniosek strony i udokumentowanych zdarzeniach losowych sąd obowiązany jest do wysłania pism procesowych przechowywanych i przygotowanych do odebrania i postępowanie uważa się za wznowione i kontynuowane bez skutków prawnych.”*

4. W opinii autora Petycji ustawa narzuca obowiązek posiadania pełnomocnika do doręczeń w kraju wszystkim obywatelom RP mieszkającym poza Unią Europejską. Natomiast Polacy mieszkający w UE nie muszą mieć pełnomocnika do doręczeń w kraju. W przypadku wyznaczenia pełnomocnika do doręczeń wydłuża się czas korespondencji z sądem. Zdaniem autora Petycji przesyłka dotrze do adresata dopiero po kilkunastu dniach, w związku z czym nie ma możliwości aby list dotarł do polskiego operatora w terminie wyznaczonym przez sąd.
5. W ocenie autora Petycji powyższa zmiana wymusza konieczność odpowiedniej korekty innych przepisów, np. Prawa pocztowego.

III. Aktualny stan prawny

6. Zgodnie z art. 165 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego: *„Oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu”*.
7. Powyższy przepis dotyczy jedynie korespondencji wysyłanej do sądu za pośrednictwem placówek pocztowych operatorów świadczących usługi na terytorium Unii Europejskiej. Nie dotyczy zaś sytuacji, gdy nadawca korzysta z placówki pocztowej w kraju poza Unią Europejską, co może w praktyce tworzyć trudności procesowe.
8. W odniesieniu do stron procesu niezamieszkałych na terytorium Unii Europejskiej przepisy Kodeksu postępowania cywilnego zawierają następującą regulację: *„Strona, która nie ma miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu albo siedziby w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jeżeli nie ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązana wskazać pełnomocnika do doręczeń w Rzeczypospolitej Polskiej.”* (art. 1135⁵ § 1 k.p.c.).
9. W przypadku niewykonania ww. obowiązku przepisy Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzają następujące rozwiązanie: *„W razie niewskazania pełnomocnika do doręczeń, przeznaczone dla tej strony pisma sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. Stronę należy o tym pouczyć przy pierwszym doręczeniu. Strona powinna być również pouczona o możliwości złożenia odpowiedzi na pismo wszczynające postępowanie i wyjaśnień na piśmie oraz o tym, kto może być ustanowiony pełnomocnikiem.”* (art. 1135⁵ § 2 k.p.c.).
10. Sprawa doręczania korespondencji sądowej uregulowana została również w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1393/2007 z dnia 13 listopada 2007 r. w dotyczącym doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych, jednak dotyczy ono jedynie doręczania dokumentów na terytorium Unii Europejskiej.
11. W orzecznictwie dominuje pogląd, że wniesienie pisma nadanego w zagranicznym urzędzie pocztowym na adres właściwego sądu polskiego następuje z datą przekazania przez ten urząd przesyłki listownej polskiemu urzędowi pocztowemu (tak Sąd Najwyższym w postanowieniu z dnia 12 maja 1978 r., sygn. akt IV CR 130/78).
12. Co istotne, pełnomocnik do doręczeń, o którym mowa w art. 1135⁵ § 1 k.p.c. nie ma umocowania do działania w postępowaniu sądowym za stronę, dla której jest pełnomocnikiem do doręczeń. Pełnomocnik do doręczeń nie może więc składać pism procesowych i samodzielnie (nawet za upoważnieniem reprezentowanej strony) skutecznie złożyć w jej imieniu pismo procesowe i np. uzupełnić braki formalne, do których strona mieszkająca za granicą została wezwana przez sąd. Rolą pełnomocnika do doręczeń jest jedynie pełnienie funkcji osoby upoważnionej do odbierania pism sądowych kierowanych do strony (tj. swoistej „skrytki pocztowej”). Zadaniem pełnomocnika do doręczeń jest przekazywanie tej korespondencji stronie.

13. Z uwagi na powyższe, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują dłuższe terminy dla podejmowania niektórych czynności przez strony zamieszkałe lub mające siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu uzupełnienia braków formalnych składanych przez nich pism procesowych (art. 130 § 1¹ k.p.c., art. 130³ § 2 k.p.c., art. 130⁴ § 2 k.p.c.). Przepisy te mają zastosowanie zarówno do stron postępowania mających miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej, jak i osób zamieszkałych za granicą Polski w innym kraju członkowskim Unii Europejskiej, co biorąc pod uwagę zrównanie zasad doręczania korespondencji do sądu za pośrednictwem placówek pocztowych na terytorium Unii Europejskiej (art. 165 § 2 k.p.c. – patrz: pkt 6 powyżej) jest niekonsekwencją ustawodawcy.
14. Co istotne, pomimo, że ustawodawca dostrzegł konieczność przedłużenia terminów na uzupełnienie braków formalnych pism dla stron zamieszkałych lub mających siedzibę poza terytorium Polski (art. 130 § 1¹ k.p.c., art. 130³ § 2 k.p.c., art. 130⁴ § 2 k.p.c.), podobnej zasady nie zastosowano dla innych kluczowych terminów procesowych, np. do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej itp.
15. Powyższe oznacza, że zarówno osoba zamieszkująca na terytorium Unii Europejskiej, jak i osoba zamieszkująca w państwie poza terytorium Unii Europejskiej zobowiązane są do zachowania tych samych terminów procesowych do złożenia np. apelacji, zażalenia, wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jednak w przypadku tej drugiej osoby, z uwagi na zasadę, o której mowa w pkt 11 powyżej, faktycznie osoba ta ma krótszy termin do zareagowania, co w pewnych przypadkach oznacza, że nie ma ona możliwości podjęcia działania w obowiązującym ją terminie.
16. W odniesieniu do doręczania pism procesowych w drodze elektronicznej art. 165 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że: *„Wprowadzenie pisma do systemu teleinformatycznego jest równoznaczne z wniesieniem pisma do sądu.”* Przepis ten ma zastosowanie bez względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę strony wnoszącej pismo procesowe, a więc nie powieła trudności, o których mowa w pkt 15 powyżej. Jak wskazuje się w doktrynie prawa, dodanie § 4 do art. 165 k.p.c. wiąże się z wprowadzeniem możliwości wnoszenia do sądu pism za pośrednictwem systemu teleinformatycznego nie tylko w wypadkach wskazanych w przepisach szczególnych, lecz także wtedy, gdy dokonano wyboru wnoszenia pism procesowych w ten sposób (art. 125 § 2¹ k.p.c.) (tak J. Jagieła w: Kodeks postępowania cywilnego, Tom I, Komentarz, Art. 1 – 366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, rok 2016, wyd. 7).
17. Na mocy ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 218), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2016 r., doręczanie pism procesowych możliwe jest także za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (doręczenie elektroniczne). Aktualnie, po kolejnych nowelizacjach, warunkiem skorzystania z tej ścieżki doręczenia jest to, aby adresat wniósł pismo za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo dokonał wyboru wnoszenia pism za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (art. 131¹ § 1 k.p.c.).
18. Szczegóły organizacyjno – techniczne związane z tym trybem doręczania oraz zasady ustalania chwili doręczenia korespondencji określone są w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 października 2015 r. w sprawie trybu i sposobu dokonywania doręczeń elektronicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1776).
19. Zagadnienie terminów procesowych w sprawach cywilnych i zasad ich obliczania jest kompleksowo uregulowane w Kodeksie postępowania cywilnego oraz Kodeksie cywilnym. Przepisy ustawy – Prawo prasowe nie odnoszą się do zagadnień podnoszonych w Petycji.

IV. Ocena prawna propozycji zawartej w Petycji

20. Autor Petycji proponuje aby objęte Petycją propozycje zmian przepisów prawa zostały wprowadzone poprzez zmianę art. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy –

Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 880). Zmiana ta miałaby polegać na uchyleniu art. 1 tejże ustawy, którym wprowadzono aktualnie obowiązujące przepisy art. 165 § 2 k.p.c. oraz art. 1135⁵ § 1 k.p.c., o których mowa w pkt 6 i 8 niniejszej opinii powyżej, a następnie zastąpienie ich postanowieniami o treści wskazanej w pkt 3 niniejszej opinii powyżej.

21. Odnośnie propozycji wskazanej w pkt 3 lit. a) powyżej („*Posiadanie pełnomocnika do doręczeń w kraju jest nieobowiązkowe*”), należy zwrócić uwagę, że także zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa, posiadanie pełnomocnika do doręczeń w kraju nie jest co prawa obowiązkowe, niemniej w przypadku osoby mającej miejsca zamieszkania, stałego pobytu lub miejsce siedziby poza terytorium Unii Europejskiej, brak wskazania takiego pełnomocnika do doręczeń w kraju powoduje konsekwencje, o których mowa w pkt 9 niniejszej opinii powyżej. W związku z tym propozycja Petycji zmierza do zniesienia zasady pozostawiania pism ze skutkiem doręczenia w aktach sprawy w przypadku niepowołania pełnomocnika do doręczeń i wprowadzenie zasady każdorazowego podejmowanie przez sąd próby doręczenia korespondencji na adres w kraju poza terytorium Unii Europejskiej.
22. Powyższe rozwiązanie należy ocenić jako słuszne co do zasady, niemniej konkretne propozycje metody regulacji powinny zostać zmodyfikowane. Zamiast zmieniać przepisy art. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 880), należałoby zmienić art. 165 § 2 k.p.c., uchylić art. 1135⁵ § 1 k.p.c. oraz zmienić art. 1135⁵ § 2 k.p.c.
23. Zmiana art. 165 § 2 k.p.c. prowadząca do uwzględnienia postulatu Petycji powinna polegać na przyjęciu następującego brzmienia tego przepisu: *„Oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. W przypadku wątpliwości czy operator zagraniczny, w którego placówce zostało oddane pismo procesowe jest operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne na terytorium państwa, w którym oddano pismo procesowe, sąd może zwrócić się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych o stanowisko w tej sprawie”*.
24. Pierwsze zdanie zaproponowanego przepisu jest zbliżone do dotychczasowej treści art. 165 § 2 k.p.c., a różnica polega na zamianie sformułowania „w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej” na „w innym państwie”, co doprowadzi do skutku wnioskowanego w Petycji. Z kolei drugie zdanie proponuje się na wypadek wystąpienia wątpliwości w toku postępowania sądowego, czy strona oddała pismo procesowe u operatora, którego usługi pocztowe świadczone na terytorium państwa, z którego nadano pismo procesowe, mają charakter usług świadczonych powszechnie. Alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być wprowadzenie obowiązku prowadzenia przez Ministra Spraw Zagranicznych listy podmiotów świadczących usługi pocztowe o charakterze powszechnym dla każdego z krajów, co jednak wydawałoby się uciążliwym i nieżyciowym rozwiązaniem.
25. Odnośnie art. 1135⁵ § 1 k.p.c., jego pozostawienie w Kodeksie postępowania cywilnego w przypadku wprowadzenia zmian, o których mowa w pkt 23 – 24 powyżej, prowadziłoby do systemowej sprzeczności przepisów prawa, tak więc postulowanym rozwiązaniem byłoby jego uchylenie.
26. Odnośnie art. 1135⁵ § 2 k.p.c., w zakresie w jakim przepis ten dotyczy skutków niewskazania pełnomocnika do doręczeń, powinien zostać on zmieniony poprzez usunięcie rzeczowego fragmentu. Z kolei dalsza część tego przepisu ma istotny walor informacyjny dla strony postępowania pozostającej poza terytorium Polski, które należy ocenić jako słuszne. W związku z tym proponowanym kierunkiem zmian ww. przepisu jest przyjęcie następującego jego brzmienia: *„Niezależnie od innych obowiązków informacyjnych przewidzianych ustawą, strona powinna być pouczona o możliwości złożenia odpowiedzi na pismo wszczynające postępowanie i wyjaśnień na piśmie oraz o tym, kto może być ustanowiony pełnomocnikiem.”*. Dodany fragment

„*Niezależnie od innych obowiązków informacyjnych przewidzianych ustawą*” ma na celu zreferowanie do innych obowiązków ciążących na sędzię wobec strony postępowania, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego (np. w art. 136 § 2 k.p.c. i art. 206 § 2 k.p.c.).

27. W odniesieniu do postulatów Petycji zawartych w pkt 3 lit. b), c) i d) niniejszej opinii powyżej, dotyczących postępowania sądów z dokumentami, wysyłania ich do stron oraz przechowywania egzemplarzy nieodebranych zgodnie z przepisami prawa, postulowane zmiany nie wydają się konieczne, a cel, który składający Petycję chciał najprawdopodobniej osiągnąć jest możliwy do osiągnięcia na podstawie obecnie obowiązujących przepisów.
28. W odniesieniu do lit. b) należy zwrócić uwagę, że sąd w każdym wypadku przesyła stronom pełną korespondencję procesową, która jest do nich skierowana. W szczególności sąd nie zatrzymuje części dokumentu w aktach sprawy, np. z uwagi na rozmiar załączników. Odnośnie ogłoszonych wyroków, nie jest jasne czy składający Petycję postuluje o to, aby każdy wyrok był z urzędu doręczany stronom procesu, czy tylko na wniosek. Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów prawa jasne jest, że strona może zażyczyć doręczenia kopii wyroku w postaci elektronicznej lub listownej składając w tej sprawie stosowny wniosek, co wydaje się być wystarczającym rozwiązaniem biorąc pod uwagę konieczność zrównoważenia uzasadnionego interesu strony oraz dbałości o ekonomikę procesu. Biorąc zaś pod uwagę fakt, że wszelkie terminy procesowe wiążące stronę rozpoczynają swój bieg dopiero od chwili doręczenia stronie pisma sądowego lub procesowego, wprowadzenie wymogu aby listy do krajów spoza Unii Europejskiej były rozsyłane przez sąd listem rejestrowanym pocztą lotniczą z potwierdzeniem zwrotnym odbioru z uwagi na odległość, wydaje się warunkiem zbędnym. Strona dbając o szybki obieg informacji może zażądać doręczenia w postaci elektronicznej.
29. W odniesieniu do lit. c) należy zwrócić uwagę, że postulowane rozwiązanie obowiązuje już w chwili obecnej. Wszelka korespondencja, która nie została odebrana przez strony wraca do akt sprawy i jest w nich przechowywana. Strona zainteresowana otrzymaniem dokumentu, którego nie odebrała może złożyć w tej sprawie stosowny wniosek.
30. W odniesieniu do lit. d), jak wskazano w pkt 16 – 18 powyżej, doręczanie pism w postępowaniu sądowym w drodze elektronicznej jest już uregulowane w Kodeksie postępowania cywilnego w sposób zmierzający do osiągnięcia celu wskazanego w Petycji. W związku z tym postulat Petycji w tym zakresie należy uznać za bezprzedmiotowy.
31. Wreszcie, w odniesieniu do lit. e), propozycja autora Petycji nie jest klarowna i budzi wątpliwości. Propozycja brzmi: *„Na wniosek strony i udokumentowanych zdarzeniach losowych sąd obowiązany jest do wysłania pism procesowych przechowywanych i przygotowanych do odebrania i postępowanie uważa się za wznowione i kontynuowane bez skutków prawnych.”* Wydaje się, że autorowi Petycji mogło chodzić o sytuację, gdy z powodu *„zdarzeń losowych”* strona nie odebrała skierowanej do niej korespondencji sądowej, w efekcie czego korespondencja wróciła do sądu i została pozostawiona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. W takim przypadku, wydaje się, że autor Petycję proponuje aby na wniosek takiej strony, która owo *„zdarzenie losowe”* usprawiedliwiający brak odebrania korespondencji udowodni w postaci dokumentu, sąd podjął ponowną próbę doręczenia korespondencji sądowej i aby skutek procesowy doręczenia korespondencji nastąpił dopiero z chwilą tego drugiego doręczenia, a wszelkie dotychczasowe skutki pierwszego doręczenia zostały zniesione, a postępowanie oparte na domniemaniu prawidłowości pierwszego doręczenia powtórzone.
32. Pomijając fakt, że pojęcie *„zdarzenie losowe”* nie jest sprecyzowane przez autora Petycji i mogłoby budzić wątpliwości interpretacyjne, ww. rozwiązanie wydaje się stanowić uregulowaną już w Kodeksie postępowania cywilnego konstrukcję wniosku o przywrócenie terminu (art. 168 – 172 k.p.c.). Jeżeli strona nie odebrała korespondencji sądowej (np. odpisu pozwu wraz z nakazem zapłaty), w rezultacie czego sąd przyjął skutek doręczenia i wydał nakaz zapłaty wierzycielowi wraz z klauzulą wykonalności, strona która uchybiła terminowi do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty (ponieważ o nakazie zapłaty nie wiedziała) może żądać przywrócenia terminu do złożenia

sprzeciwu oraz złożyć sprzeciw od nakazu zapłaty, o ile wykaże okoliczności uzasadniające przywrócenie tego terminu. W takim przypadku strona nie musi udowodniać dokumentem okoliczności usprawiedliwiającej niedotrzymanie terminu, lecz wystarczy, że fakt ten uprawdopodobni jakimikolwiek środkami dowodowymi. W przypadku uwzględnienia wniosku strony sąd przyjmie, że sprzeciw od nakazu zapłaty został złożony prawidłowo i skieruje sprawę do dalszego rozpoznania na zasadach ogólnych. Przykład ten wskazuje, że rozwiązania aktualnie obowiązujące są względniejsze dla strony, która uchybiła terminowi, niż proponowane przez składającego Petycję, a samo rozwiązanie w swojej idei już obowiązuje.

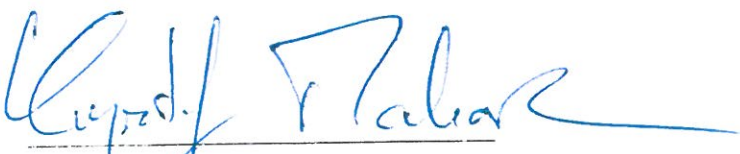
V. Wnioski

33. Podsumowując, postulaty Petycji należy uznać za zasadne w części dotyczącej zrównania sytuacji procesowej dotyczącej doręczania pism procesowych przez osoby zamieszkałe, posiadające stały pobyt lub siedzibę w kraju oraz na terytorium Unii Europejskiej z sytuacją procesową osób zamieszkałych, posiadających stały pobyt lub siedzibę poza granicami Unii Europejskiej.
34. Należy uznać, że nie istnieją żadne uzasadnione racje, z uwagi na które należałoby utrzymać sytuację nierówności praw stron procesu przebywających na terytorium Unii Europejskiej i stron przebywających poza tym terytorium. Przy wciąż poprawiającej się technologii komunikacji uzyskanie potwierdzenia, czy dane pismo procesowe zostało wysłane za pośrednictwem operatora usług pocztowych świadczących je powszechnie na terytorium danego kraju nie powinno budzić trudności.
35. Należy więc uznać, że zrównanie sytuacji procesowej pod względem doręczeń pism procesowych wszystkich uczestników postępowania, bez względu na miejsce ich zamieszkania, pobytu lub siedziby, jest rozwiązaniem słusznym i koniecznym.
36. Odnośnie pozostałych postulatów Petycji, nie wydają się one zasadne. W znacznej mierze skutki, które składający Petycję chciałby osiągnąć są już możliwe do wywołania na podstawie obowiązujących przepisów prawa.

VI. Zastrzeżenia

37. Niniejsza opinia została przygotowana wyłącznie dla celów prac ustawodawczych związanych z Petycją. Kancelaria nie przyjmuje odpowiedzialności za wykorzystanie niniejszej opinii przez jakiegokolwiek osoby trzecie w innych celach niż powyższe.
38. Zastrzegam, że przeprowadzona analiza i wnioski zawarte w niniejszej opinii są ograniczone wyłącznie do polskich przepisów Prawa pocztowego oraz Kodeksu postępowania cywilnego.

W razie jakichkolwiek pytań lub wątpliwości uprzejmie prosimy o kontakt.

Z poważaniem,
Krzysztof Makosz
Adwokat